

Capítol 1

Rovaniemi, a més de ser una paraula força difícil de pronunciar, és la capital de Lapònia, i també és la població on viu el famós Pare Noel. La seva casa està connectada, per mitjà d'un túnel, amb la fàbrica subterrània on els elfs fabriquen les joguines. Aquests treballen sense parar durant tot l'any perquè cap infant no es quedi sense regal de Nadal.

Des de feia uns quants mesos, la senyoreta Bubble vivia al mateix poble que el Pare Noel, en una casa d'estil oriental. La inventora, però, no estava de gaire bon humor, ja que estava molt amoïnada per l'Estruç.

—Fas mala cara —li va dir en veu baixa—.
Va, obre la boca —i li va posar el termòmetre.

L'Estruç era un dels pingüins que havien trucat a la porta de casa seva feia uns dies. Quina sorpresa que va tenir! Més que res, perquè al pol nord no n'hi ha, de pingüins. Què hi feien, doncs, allà? S'havien presentat sense avisar, com passa amb els esdeveniments més extraordinaris. Tots estaven malalts i feien clac-clac-clac-clac amb el bec. La senyoreta Bubble es va encarregar de donar-los medicaments, però, de fet, el que necessitaven era fred. Al final va acabar ficant-los al congelador per torns. Ara, tots estaven pràcticament recuperats, tret de l'Estruç, que no aixecava el cap.

—Només cinc sota zero! —va cridar la senyoreta Bubble—. Estàs bullint! Vaig a buscar el veterinari volant.

Com a resposta, l'Estruç va fer un esternut molt fort. A causa de l'embranchida, li van sortir uns quants glaçons de gel de la boca. En Guacamai, un altre pingüí que vivia a casa de la inventora, els va atrapar al vol, els va ficar en un got i va dir:

—Em prepararé un granissat d'allò més bo!

—Jo també en vull un! —va protestar en Cigonya, i va intentar arrabassar-li el got de les aletes.

—Què fas? Aquests glaçons són meus!

—Xstttttttttttttttt! —els va renyar la senyoreta Bubble—. Què és això? Per què feu tant d'escàndol! L'Estruç necessita tranquil·litat.

Els pingüins van abaixar el cap, una mica avergonyits, es van acostar a l'Estruç i van començar a fer-li moixaines.

—Tinc molta calor —va xiuxiuejar el malalt.

—Fica'l una estona al congelador —va suggerir en Cigonya—. Té les puntes de les aletes massa calentes.

Tot d'un plegat, van aparèixer l'Oreneta i en Cacatua amb el patinet d'en Vincent. Van travessar la sala a tota velocitat fins a l'habitació en què la senyoreta Bubble havia instal·lat el seu taller. La inventora va agafar aire. Qualsevol podria dir que estava a punt de perdre la paciència. S'alegrava d'haver acollit els pingüins, però a vegades allò semblava una casa de bojós. En aquell moment, la prioritat era la salut de l'Estruç, però, pel que es veia, només se n'adonava ella.

—Pingüins, ja n'hi ha prou! —va ordenar amb veu ferma, mirant d'imposar disciplina—. Cigonya, truca al veterinari. Oreneta i Cacatua, aparqueu el patinet i relaxeu-vos. Guacamai, ves a la cuina i obre la porta del congelador.

Els pingüins van obeir la senyoreta Bubble sense dir ni piu i la calma va tornar a casa de la inventora.

—Així m'agrada! —va dir.

L'Estruç va recolzar el cap en una bossa de pèsols i es va adormir de seguida amb la fredor del congelador.

—El veterinari diu que serà aquí d'aquí a mitja hora —va anunciar en Cigonya.

—No et moris, Estruç! —va suplicar en Caca-tua, amb llàgrimes als ulls.

En sentir aquestes paraules carregades de tristesa, la senyoreta Bubble va pensar que la mort no tenia cabuda a casa seva. No tenia cap intenció de deixar-la entrar. Ja se les enginyaria perquè l'Estruç es recuperés. Si en el passat havia aconseguit fabricar un cor mecànic per a en Vincent, també trobaria la manera de guarir l'Estruç.

—Una pista de gel... —va murmurar de sobte, donant forma a la idea que se li acabava d'acudir—. És clar! Com és que no hi havia pensat?

—PENSES CONSTRUIR UNA PISTA DE GEL? —van preguntar tots els pingüins alhora.

Semblaven emocionats amb la idea. Havien acudit a casa de la senyoreta Bubble en assabentar-se que ara vivia a Lapònia. La inventora era molt respectada en aquelles terres. L'augment de les temperatures i el desglaç posaven en un seriós perill la vida dels pingüins. Sabien que si hi havia algú que podia salvar-los era la senyoreta Bubble, i no s'equivocaven pas. Una dona com ella mai no els deixaria a l'estacada.

—Necessiteu fred i el tindreu.

—Volem patins! —va reclamar en Caca-tua.

—I canons de neu! —va afegir en Guacamai.

—I també esquís, trineus, iglús i un estany ple de peixos per poder pescar! —van cridar els altres, sumant-se a les peticions.

—Tranquils! Posaré una bústia de suggeriments a la porta del taller.

—VISCAAAAAAAA! —van exclamar tots amb entusiasme, i es van agafar les aletes i van fer una rotllana per celebrar la bona notícia.

La senyoreta Bubble era meravellosa. Molt més del que s'havien imaginat els pingüins. Havien sentit explicar coses increïbles de la inventora, però la realitat superava tots els rumors. De sobte, el timbre de la casa va començar a sonar insistentment i va posar fi a l'eufòria del moment.

—Ja és aquí el veterinari? Si que és ràpid!

La senyoreta Bubble es va dirigir cap a la porta. A l'altra banda, però, no hi havia el veterinari ni ningú que se li assemblés. Quan la inventora va descobrir qui trucava, va restar bocabadada, incapaç d'amagar la sorpresa que li produïa aquella aparició.

—Però com pot ser...?

Això va ser l'única cosa que va ser capaç de dir.

Centenars de pingüins feien cua davant de casa seva. Eren tants que la filera serpentejava fins a perdre's a l'horitzó. N'hi havia de totes les espècies i mides: pingüins emperador, pingüins reials, pingüins d'Adèlia, pingüins de plomall groc...

El portaveu era un exemplar robust, amb una panxa prominent i una bonica taca groga al coll. Portava als braços, vull dir, a les aletes, un pingüí petit que tenia el cos recobert de plumissol. El seu missatge va ser breu i contundent. Va parlar amb una veu greu, com si sortís de dins d'un trombó:

—Necessitem asil.

La senyoreta Bubble el va mirar als ulls durant uns segons i hi va percebre un senyal de desesperació. Li va somriure amb tendresa i va contestar:

—Benvinguts a casa meva.

Capítol 2

Els pingüins anaven entrant d'un a un a casa de la senyoreta Bubble. La inventora els assignava un nom i en Cigonya l'escrivia a la cinta que després els col·locava, com si fossin models desfilarant en un concurs. En Guacamai ho enregistrava tot en una tauleta. Hi anotava l'edat, l'espècie a la qual pertanyien i el nom que els havien posat. Era la manera més pràctica que se'ls havia acudit per identificar-los. Sobretot, perquè si els preguntaves com es deien tots responien el mateix: «Pingüí!».

—Ornitorrinc, Girafa, Dofí, Eriçó, Gat, Balena, Eruga, Cargol... —va dir la senyoreta Bubble, fent memòria—. Quants en portem, Guacamai?

—Cent trenta-tres.

La inventora va observar la filera i va fer un sospir.

—Sembla que encara en falten uns quants. Vinga! No podem perdre temps! A veure si acabem abans que en Vincent torni de l'escola. Quan vegi tot això, al·lucinarà! —va afegir, i va fer un somriure murri.

Els pingüins eren els animals preferits d'en Vincent i ella estava impacient per veure la seva reacció.

Aleshores va arribar el camió del peix. La senyoreta Bubble, donant per fet que els pingüins tenien gana, havia trucat per telèfon al peixater.

—Porti el tràiler —li havia indicat.

—El tràiler? Però, senyora, per a què el vol?

—El vull ple a vessar de peix variat, calamars i krill. No em falli! —el va advertir la inventora abans de penjar.

El peixater va obeir de mal grat, i allà el tenien, amb el tràiler frigorífic ple de peix. Va treure el cap per la finestreta.

—Ara ho entenc! I pensa alimentar tota aquesta tropa?! —va exclamar, assenyalant la interminable filera de pingüins.

La senyoreta Bubble va assentir amb un somriure misteriós.

—Descarregui-ho a la part del darrere, sisplau. A la piscina.

—Doncs apa, trenta tones de peix!

El peixater estava d'allò més content; trenta tones no es venien pas cada dia.

Els pingüins es van tornar bojós d'alegria. Alguns es van rebotar a la neu, d'altres van començar a saltar, i fins i tot n'hi va haver alguns que es van posar a cantar i aplaudir.

La inventora i els seus ajudants van continuar amb la identificació dels nous inquilins. Van acabar just a temps. En Vincent va arribar de l'escola amb un somriure d'orella a orella, una cosa insòlita en ell. Portava una gorra de pell, guants embuatats i un abric especial per a la neu.

—M'han triat de «prota» per a la funció de Nadal de l'escola! —va anunciar així que va entrar per la porta—. És de patinatge i haig d'anar disfressat de Barretaire Boig i...

El nen va callar de sobte, tan bon punt es va adonar que la casa estava plena de pingüins. N'hi havia mitja dotzena asseguts al sofà de la sala, mirant la tele i prenent un refresc; també n'hi havia a la cuina, a la banyera, als armaris i sota els llits; alguns lliscaven pel passamà, i fins i tot n'hi havia un que feia equilibriste al llum del rebedor, penjat pel mànec d'un paraigua.

—No preguntis —se li va avançar la inventora. Estava molt despentinada i un peix li saltironejava al cap—. Estem molt atrafegats.

De sobte, l'Oreneta i en Cacatua van aparèixer amb el patinet rodant a tota velocitat.

—Hola, Vincent! —el van saludar amb entusiasme—. Com pots veure, l'aforament està complet!

El nen no s'ho podia creure.

—Però, mama...

—Sí, ja ho sé, ja ho sé —el va interrompre la senyoreta Bubble—. Això és insostenible.

—Doncs demà passat n'arribaran uns quants més —la va informar en Conill, el pingüí que feia de portaveu i que parlava com un trombó.

—Uns quants més? —va preguntar en Vincent, bocabadat.

—Encara no has vist la piscina —va apuntar la inventora—. Vine amb mi.

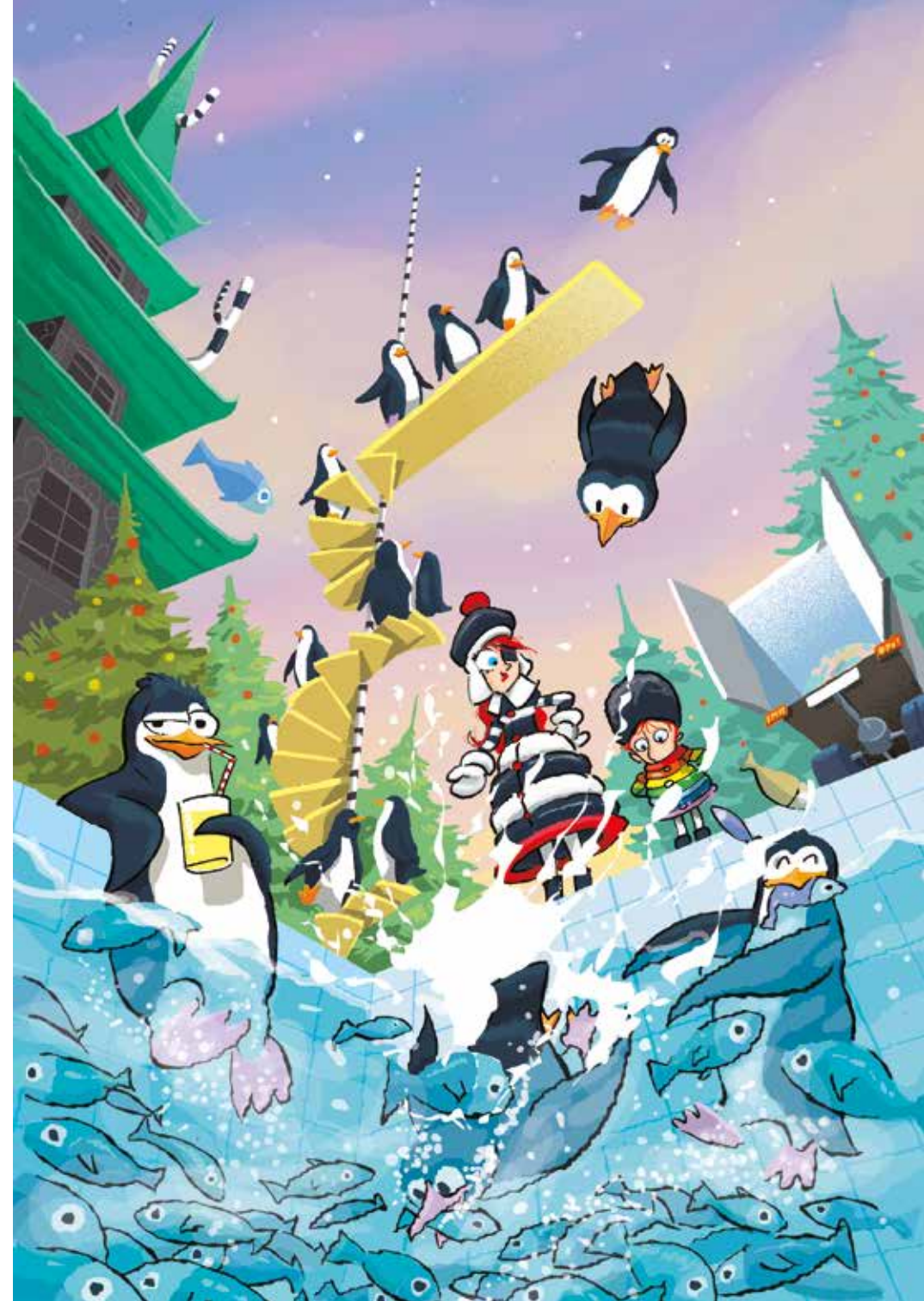
Es va posar l'abric, el va agafar de la mà i el va acompanyar fins al jardí exterior per ensenyar-li quin era el nombre real de visitants, però també per prendre una mica d'aire fresc, que li feia molta falta.

La piscina estava plena de pingüins. Feia goig veure'ls menjar peix. N'hi havia tres que es coordinaven per llançar-se en bomba, i, al centre, una parella practicava moviments de natació sincronitzada.

—Mira que contents que estan, Vincent!

—Però què hi fan, aquí?

—Salvar la vida —li va contestar la senyoreta Bubble—. Pel que sembla, el problema és la fàbrica

de joguines del Pare Noel. Fa tant de temps que llança residus tòxics al mar que la contaminació ha arribat a nivells perillosos i els pingüins es posen malalts.

—Pobrets! I què podem fer per ells? —li va preguntar en Vincent.

Estava segur que la senyoreta Bubble hauria ideat un pla; sempre tenia un as a la màniga.

—Construirem una pista de gel.

A en Vincent se li va il·luminar la mirada. Des que practicava patinatge, havia adquirit més seguretat en ell mateix. A mesura que anaven passant les setmanes, cada vegada ho feia més bé, i ara ja era capaç de fer exercicis d'una certa dificultat. Patinant se sentia únic i especial. Quan saltava enlaire o feia alguna pirueta era com si volés. Es convertia en un ocell. Era una sensació màgica. Un nen amb un cor mecànic que aprenia a volar i a fer acrobàcies. Era una cosa realment extraordinària!

—Això de la pista de gel em sembla fantàstic! Però què més has pensat? —va insistir el nen, encuriosit.

Coneixia de sobres aquella mirada de la inventora. Sabia quan amagava alguna cosa a la recambra. Era com si l'ull que no portava tapat es tornés més profund i misteriós. A la senyoreta Bubble li agradava que en Vincent fos tan observador. Era

increïble com havia evolucionat en els darrers temps. Es feia gran.

—Aniré a parlar amb el Pare Noel. Els pingüins no haurien de ser al pol nord. Ha estat un capritx seu. Es veu que presumeix que pot aconseguir tot allò que vol.

—El Pare Noel! —va cridar el nen, esclatant d'emoció i sense sentir l'explicació de la senyoreta Bubble—. Oooh! El Pare Noel, el Pare Noel, el Pare Noel! —repetia una vegada i una altra, incapaç de contenir l'entusiasme que li produïa aquella proposta.

La inventora el va abraçar amb tendresa i li va fer un petó al front. El Pare Noel era el seu client més important. El proveïa de quilos i quilos de bastons de caramel de la marca Bubble, que ella cultivava al seu hivernacle. Feia dècades que no es veien cara a cara. Aquell moment la feia posar una mica nerviosa, però no pas per una qüestió empresarial. Ella admirava el Pare Noel. Era com si la seva figura li fes recordar la nena que havia estat un dia. Il·lusió. Això era el que li despertava. Que difícil que se li feia descriure la il·lusió! I que important que era conservar-la!

—Ens veurem aviat, Pare Noel —va xiuxiuejar la senyoreta Bubble.